

ный-тъ, за да исцѣлѣемъ нѣе съ неговы-ти раны, и да придобѣемъ животъ чрезъ смърть-тъхъ Му.

Съ това ся пояснява всичко, щото говори Св. Писаніе за величіе-то на Спаситель-тъ. Той като ся намѣри въ образъ Божій, не почете за грабителство да бжде равенъ съ Бога (Фил. 2; 6). Ако и наистинѣ да бѣше человекъ, за да е изложенъ на страданія, и въ смърть, но всичка-та пълнота на Божество-то живѣше тѣлесно въ Него (Кол. 2; 9). Той и Баща-та сж едно по естество-то си и по съвършенства-та си. Ако Спасителева-та смърть не бѣше пристойно умилоствленіе за челоѳчески-тъ грѣхове, то за коѣхъ причинѣ ся яви Богъ въ плоть? Защо Спаситель-тъ трѣбува да е *Еммануилъ*, Богъ съ насъ, Богъ облѣченъ въ наше-то естество? Ако бы было потрѣбно само за да ни ся открие воля-тъхъ на Създател-тъ ни, то единъ Ангелъ можеше да ни ихъ открие. Христово-то Божество, и негова-та умилоствителна смърть сж двѣ не отдѣлны истинны; тѣ заедно съществувають, или заедно падать. Дѣйствиѣ-то и уваженіе-то на жъртвѣ-тъхъ му зависять отъ величіе-то на лице-то Му.

Бѣдствіе-то е единственно слѣдствіе на грѣхъ-тъ; заплата-та му е смърть-та. Какъ прочее можемъ да избѣгнемъ отъ осжжденіе-то, изрѣчено противъ грѣхъ-тъ? — Само чрезъ цѣръ-тъ, когото Богъ е приготвилъ за насъ, а не съ наши-тъ трудове, или насилія; *самото* искупленіе, което е дадено за насъ, мо-